

Η εορτή της Θεραπείας του Παραλύτου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στην Αραβόφωνη Ελληνορθόδοξη Κοινότητα της πόλης Ρένε, η οποία υπάγεται στην Ιερά Μητρόπολη Ναζαρέτ, εορτάστηκε η Κυριακή του Παραλύτου στο [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#), προεξάρχοντας του Πατριάρχη κ.κ. Θεοφίλου.

Με τον Μακαριώτατο συλλειτουργήσαν ο Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος και Μητροπολίτης Άκκρης - Πτολεμαΐδος κ. Μακάριος καθώς και ο Προϊστάμενος της Κοινότητας, Πρωτοπρεσβύτερος π. Συμεών.

“Ο Παραλύτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ ἐναργέστατον παράδειγμα ὑπομονῆς ἀφ’ ἑνός καί ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἄπειρον φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ ἀφ’ ἑτέρου. Καί τοῦτο, διότι ἡμεῖς ἔχομεν κολυμβήθραν, τούτέστιν ἰατροεῖον καί θεραπευτήριον «τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ (τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ), ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28) κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν καί Ἀπόστολον Λουκᾶν”, ανέφερε ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων σε σημεῖο τοῦ κηρύγματός του.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιεραμματοῦ:

Ἡ Κυριακή 20ῆ Ἀπριλίου 3ῆ Μαΐου ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τοῦ Παραλύτου, συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου εἰς τὴν Ἀραβόφωνον Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα τῆς κώμης Ρένε, ὑπαγομένης εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν τῆς Ναζαρέτ.

Τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου μᾶς παραδίδει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (5, 1-15).

Συμφώνως πρὸς τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατέκειτο ὡς παράλυτος εἰς τὴν Προβατικὴν Κολυμβήθραν παρά τῆ στοᾶ

τοῦ Σολομῶντος ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτώ συναπτά ἔτη. Ἡ προβατική κολυμβήθρα εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐθεραπεύετο ὁ δυνάμενος νὰ ἐμβῆ πρῶτος, ὅτε ἄγγελος Κυρίου ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Παραλυτικός, ὅτε τὸν ἠρώτησεν ὁ Κύριος «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι», ἀπήντησεν «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει». Καὶ ἐθεράπευσεν αὐτόν ὁ Κύριος, λέγων εἰς αὐτόν «ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» (Ἰωάν. 5, 8-9).

Ὅτε ὁ θεραπευθεὶς παραλυτικός συνήντησε τὸν Κύριον, εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος: «ἶδε ὑγιῆς γεγονόςας μηκέτι ἀμάρτανε». Διὰ τοῦ θαύματος τούτου ὁ Κύριος ἐθεράπευσε οὐχὶ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Παραλυτικοῦ.

Τῆς ἑορτῆς αὐτῆς προεξῆρξεν ἐν θείᾳ Λειτουργίᾳ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος εἰς τὴν εἰρημένην κώμην Ρένε πλησιόχωρον τῆς Ναζαρέτ, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἄκκρης - Πτολεμαΐδος κ. Μακαρίου καὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ταύτης Πρωτοπρεσβυτέρου π. Συμεῶν καὶ ἄλλων Ἱερομονάχων καὶ Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσοφώνων Πρεσβυτέρων, ψαλλόντων τῶν μελῶν τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ καὶ μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ τῶν πιστῶν τῆς ἐνορίας αὐτῆς, τῇ θερμῇ ὑποδοχῇ τῶν νεολαίων τῶν Προσκόπων.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον... λέγει αὐτῷ: θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν: Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ βάλη με εἰς τήν κολυμβήθραν... λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ἔγειραι, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει», (Ἰωάν. 5, 5-8), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου ἐν τούτῳ τῷ κοινοτικῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς πόλεως ὑμῶν «Ρένε», ἵνα ἐορτάσωμεν τήν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί μετὰ τοῦ ὑγιανθέντος Παραλύτου κηρύξωμεν τήν δύναμιν καί τό μέγα ἔλεος αὐτοῦ.

Κατά τήν ἐν σαρκί φανέρωσίν Του ἐπί τῆς γῆς, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐποίησε σημεῖα, τούτέστιν θαύματα, πρῶτον ἐν Γαλιλαίᾳ καί ἀκολούθως εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα διὰ τοῦ σταυρικοῦ Πάθους καί τῆς

Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐπλήρωσε τό ἀπ' αἰώνων κεκρυμμένον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «ἐμοί τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδείχθη ἡ χάρις αὕτη ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καί φωτίσαι πάντας τίς ἡ Οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποικίλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 3,8-10).

Καί διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ γνῶσις διά τῆς Ἐκκλησίας τῆς πολυποικίλου σοφίας τοῦ Θεοῦ; Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης λέγοντος: «Ἡ ποικίλη τοῦ Θεοῦ σοφία, ἡ διά τῶν ἐναντίων (=ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων πράξεων) θαυματουργήσασα τά μεγάλα καί θαυμάσια· πῶς δηλαδή γέγονε διά θανάτου ζωῆ καί δικαιοσύνη, διά τῆς ἁμαρτίας καί διά τῆς κατάρας εὐλογία, δόξα διά τῆς ἀτιμίας καί διά τῆς ἀσθενείας ἡ δύναμις».

Αὐτό ἀκριβῶς τό θαυματουργικόν καί θαυμάσιον γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ ἀσθενοῦς Παραλύτου διά τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, διακρίνομεν εἰς τόν λόγον τοῦ Κυρίου λέγοντα εἰς τόν κατακείμενον ἄνθρωπον: «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειραι, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει», (Πρβλ. Ἰωάν. 5, 6-8).

Ἄξιοσημείωτος ἐνταῦθα ἡ ἐρμηνεία τῶν πνευματοφόρων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Θεοπρεπές, λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος, τό ἐπίταγμα (=ἡ διαταγή) καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεώς τε καί ἐξουσίαν ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστείας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινος φαίνοιτο καί Αὐτός (ὁ Κύριος) τῶν ἁγίων Προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι».

«Οὐκ ἀνίστησι (=ἐγείρει) μόνον, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσαι φαντασίαν εἶναι τό γεγεννημένον ἢ ὑπόκρισιν, (=προσποίησιν).

Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου θεραπείαν τῆς ἀρρωστείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου προηγήθη ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς αὐτόν τόν Κύριον, ὁ Ὅποιος «τάς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τάς νόσους ἐβάστασεν», κατὰ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: (Πρβλ. Ματθ 8,17) Ἐπισημαίνων τὴν προηγηθεῖσαν πίστιν τοῦ Παραλύτου ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: «Πράττει παραχρῆμα, (=ἀμέσως) [ὁ Παράλυτος] τὸ προσταχθέν καὶ δι' ὑπακοῆς καὶ πίστεως τὴν τριπόθητον (τὴν λίαν ποθουμένην) ἑαυτῷ πραγματεύεται (=καταγίνεται διὰ τὴν πραγμάτων) χάριν.

Τὴν πίστιν δὲ αὐτοῦ, ὁ ἰαθεὶς παράλυτος διεκήρυξε μετὰ παρρησίας, ὅταν «ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράββατον σου καὶ περπάτει;» Ὁ ἰαθεὶς δὲν ἐγνώριζε ποῖος εἶναι οὗτος, ὅταν ὅμως «εὕρῃσκει μετὰ ταῦτα αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται· ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ», (Πρβλ. Ἰωάν. 5, 12-15).

Ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν παράλυτον, «ἴδε ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοι γένηται» (Ἰωάν. 5,14) λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐντεῦθεν μανθάνομεν... ὅτι αὐτῷ [τῷ Παραλύτῳ] ἐξ ἀμαρτιῶν ἐτέθη τὸ νόσημα» Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πολλά νοσήματα, τούτέστιν ἀρρώστειαι, εἶναι συνέπειαι ἀμαρτιῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ πᾶσα ἀσθένεια ὀφείλεται εἰς ἀμαρτίας, κατὰ

τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθέντων ἐπὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν διὰ τὸν ἕκ γενετῆς τυφλόν: «Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 9,3).

Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ ἁγίου Θεοφυλάκτου, διερωτωμένου καὶ λέγοντος: «Πάντα τὰ νοσήματα ἐξ ἁμαρτιῶν; Οὐ πάντα μὲν ἀλλὰ τὰ πλείονα. Τὰ μὲν γάρ δι' ἁμαρτήματα, ὡσπερ ἐπὶ τοῦ Παραλύτου τούτου... τοῖς δέ δι' εὐδοκίμησιν (=καλὴν φήμην) καὶ ἀνάρρησιν (=ἀνακλήρυσιν), ὡσπερ ἐπὶ τοῦ Ἰώβ, ἵνα δειχθῇ ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ» «ἔνια (=ὀρισμένα) δὲ ἀπὸ ραθυμίας γίνονται · καὶ γὰρ γαστριμαργία καὶ μέθη καὶ ἀργία τὰ τοιαῦτα τίκτουσι πάθη», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Εἰς δὲ τὸ εὐλογον ἐρώτημα, διὰ τί ὁ Κύριος ἐπέλεξε τὸν συγκεκριμένον Παράλυτον ἐν μέσῳ πολλῶν ἄλλων ἀσθενῶν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ; Ἀπαντᾷ ὁ πολὺς Ὡριγένης λέγων: «Ἐνα ἐπελέξατο τὸν βαρυτέρῳ μάλιστα κατεχόμενον πάθει καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου τὴν σωτηρίαν ἀνέλπιστον ἔχοντα».

Ἐπέλεξε ὁ Χριστὸς τὸν Παράλυτον τοῦτον, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος – διότι τὸ νόσημά του ἦτο ἀνίατον, ἀθεράπευτον. Ἐπειτα ὁ Κύριος ἤθελε νὰ δείξη καὶ τὴν μεγάλην Του φιλανθρωπίαν. Ἐπίσης ἤθελε νὰ φανερώσῃ ὁ Χριστὸς ὅτι ὁ Παράλυτος μὲ τὴν ἀρρώσθειά του εἶχε γίνῃ ἐνάρετος καὶ ἦτο λοιπὸν ἄξιός ἐλέους καὶ εὐεργεσίας. «Ἴνα καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἐνδείξηται· τὴν δύναμιν μὲν ὅτι τὸ νόσημα λοιπὸν ἀνίατον ἐγεγόνει... τὴν δὲ φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν μάλιστα ἄξιον ὄντα ἐλέους καὶ εὐεργεσίας».

Ὁ Παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ ἐναργέστατον παράδειγμα ὑπομονῆς ἀφ' ἑνός καὶ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἄπειρον φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐτέρου. Καὶ τοῦτο, διότι ἡμεῖς ἔχομεν κολυμβήθραν, τούτέστιν ἰατρεῖον καὶ θεραπευτήριον «τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ (τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ), ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28) κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ Ἀπόστολον Λουκᾶν.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ καινόν (=καινούργιον) Πάσχα, δηλαδή ὁ Ἀναστημένος ἄνθρωπος, ὁ τὰς πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξας. Διὸ καὶ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν:

«Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισεν, καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἢ ἐνέργεια ἐδείχθη, καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι».

Χριστὸς Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά.

Εἰς τὴν ἀναψυχὴν τῆς αἰθούσης μετὰ τὴν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καὶ πάλιν τὸ ποίμνιον Αὐτοῦ ὡς ἔπεται:

«Ἐνεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων, καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄξιότιμε Πρόεδρε καὶ σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἐν τῇ Πασχαλίῳ ἐορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ εὐλογοῦμεν τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Θεόν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν χαρίσαντα ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον αὐτοῦ φῶς ἐν τῇ συνεχιζομένῃ σκοτίᾳ καὶ συγχύσει τῆς πολεμικῆς κρίσεως ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, «ἡ σκοτία παράγεται καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν ἤδη φαίνει» (Α΄ Ἰωάν. 2,8). Τὸ δέ φῶς τὸ ἀληθινόν καὶ ἐνυπόστατον εἶναι ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, «ὁ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 4,23).

Τὴν θεραπευτικὴν ταύτην δύναμιν ὡς καὶ τὴν ἄπειρον φιλανθρωπίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, διαδηλοῖ περίτρανα τὸ ἐορταζόμενον σήμερον θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ ἐν τῇ προβατικῇ ἐν Ἱεροσολύμοις κολυμβήθρα Παραλύτου ἀνθρώπου. Ἄψευδῆς καὶ πιστός μάρτυς τοῦ γεγονότος τούτου παραμένει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἁγία

τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος, τούτέστιν τοῦ Χριστεπωνύμου αὐτῆς ποιμνίου. Ἄψευδὴς ὡσαύτως μάρτυς εἶναι καὶ τοπικὴ ἐν «Ρένε» Ἐκκλησία ἡμῶν, ἡ ἀκούουσα εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «μὴ φοβοῦ τό μικρόν ποιμνιον· ὅτι ἠυδόκησεν ὁ Πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν», (Λουκ. 12,32).

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν βασιλείαν ἐορτάζομεν καὶ ἡμεῖς πασχαλίως ὡς βοᾷ καὶ λέγει ὁ ὑμνωδός: «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοῦ τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον».

Τὴν ἀπαρχὴν ταύτην τῆς ἄλλης, δηλονότι βιοτῆς τῆς ἐκ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀρρωστείας ἐλευθερωθείσης, ἐγένετο οἰκεῖος καὶ ὁ ἐπὶ ὀλόκληρα τριάντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ὑπομείνας παράλυτος. Τὴν οἰκειότητα ταύτην ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς Θεός καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστός διὰ τοῦ σώματος Αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Οὐκέτι ἐστέ ξένοι καὶ πάροικοι ἀλλὰ συμπολιῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 2,19).

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γῆ τῇ ἀγία, τῇ ἁγιασθείσῃ διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Δικαίου τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ διὰ τῆς τριημέρου ταφῆς Αὐτοῦ ἐπ' οὐδενί «ἐσμέν ξένοι καὶ πάροικοι», ἀλλὰ γηγενεῖς μάρτυρες καὶ κήρυκες τῶν ἐπαγγελιῶν τῶν ἁγίων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, ἐξαιρέτως δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ εἰπόντος ἡμῖν: «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐν ἐμοί εἰρήνην ἔχητε, ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 16,33)

Χριστός Ἀνέστη! Ἔτη πολλά εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά.

Ἦκολούθησε πασχάλιος τράπεζα. Ἡ Κοινότης ἠύχαρίστησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν στήριξιν Αὐτοῦ εἰς τὴν ζωὴν καὶ τό ἔργον αὐτῆς.

